

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

18. Milonis fortitudo quomodo superata?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Virgil lib 3.
Æneid.

Fama est, Enceladi semustum fulmine corpus
Urgeri mole hac : ingentemq; insuper Ætnam
Impositam, ruptis flammam expirare caminis ;
Et fessum quoties mutat latus, intremere omnem
Murmure Trinacriam, & calum subtexere fumo.

XVII.

Iob. 26. 5.

Matth. 25. 41.
4. Reg. 1. 10.

Leon. Lessius
l. 13. de per-
fect. diu c. 7.
post. Ioseph.
à Costa lib. 1.
c. 19. de nat.
noui orbis,

Hæc quidem fabulæ, quæ docent, superbos alijsque sce-
leribus coopertos, vel dignos esse, qui diluuiò obruantur, ve-
dici possit : *Ecce gigantes gemunt sub aquis, & qui habitant cum
eis* : vel etiam tota terra, ad hunc modum, in inferno sepeli-
endos, ubi eos formidabilis illa sententia, *Discedite à me, male-
dicti*, fulminabit. Quid aliud contigit militibus illis, quibus
Elias dixit : *Si homo Dei sum, descendat ignis de celo, & deuoret
te, & quinquaginta tuos* ? Et, ut historijs rem confirmemus,
Legimus, inquit Leonardus Lessius, etiam in historia Peruanæ,
*gentem quamdam gigantea magnitudinis huic flagitio (Sodomita-
rum) deditam simili modo igne celesti fuisse absumtam: descendisse
enim è celo specie visibili iuuenem instar solis splendens, qui fulmini-
bus superne in eos vibratis omnes deleuerit; ita ex traditione maio-
rum narrare incolæ, & etiamnum reperiri vestigia adustionis, tum
in saxis, tum in ossibus eorum, qui extincti. Et nostra memoria in
Pegu India Orientalis, cum populus esset innumerabilis, & aliquot
millionibus capitum censetur, varijs cladibus ad maximam pau-
citatem est reductus: cuius causa non videtur alia, quam quod huic
sceleri præ ceteris populis fuerint addicti. Quod si Deus istud pecca-
tum adeò seuerè in infidelibus illis, eius iustitiam & præcepta igno-
rantibus, vindicauit, & in ipsa vindicta tot ire sue vestigia im-
pressa reliquit: quid expectandum Christianis, qui post tot beneficia
diuinitus accepta, post notitiam diuine voluntatis, post tot vitiorum
exempla ab illo non abstinent? Tanta profecto eos manet tormento-
rum acerbitas, ut acrimonia supplicij Sodomorum illius comparati-
one leuis merito videri possit, si iusto examine pensitentur.*

XVIII.

Cælius lib. 5.
cap. 21.

Ne porro istiusmodi homines, aut ob immanium corpo-
rum pulchritudinem & amplitudinem, aut ob robur ac vires
suas insolescant & superbiant, & ipsi celo arma inferant, alijs
etiam modis diuina prouidentia tales aut deiecit, aut extirpa-
uit. Milonem Crotoniatam tradunt, egisse omnia super quam
homo

homo valet. Dum constitisset, nemo eum è vestigio educebat. Målum tenenti nullus digitis poterat extorquere. In Olympia bouem per stadium, retento anhelitu portauit, quem icu nudæ manus, strauit, victimamq; fecit; eumq; solidum, qua mactauerat die, solus non grauatim, & sine nausea absumsit, ne pugno fortior, quàm stomacho videretur. Hic tamen tam nervosus athleta, vt sciret aliquem se in mundo existere fortiorem, Titormus bubsequa, procero corpore, & portentosis viribus, famam robusti habuit. Voluit Milo oculis experiri, an famæ res ipsa responderet. Eo igitur præsentem, Titormus in Euenum descendens permagnum arripuit lapidem, quem ad se protraxit, & inde rursus propulit, bisq; & ter hoc ipsum effecit: postea erexit, erectumq; & humero impositum ad quinquaginta vlnas transportauit. Hunc autem lapidem vix emouebat Milo. Aliud postea roboris sui argumentum exhibuit Titormus. Maximi enim tauri pedem corripuit, furentemq; & inde proripere se cupientem constantissimè retinuit. Quod videns Crotoniates: *O Iuppiter*, inquit, *an alterum nobis profeminasti Herculem hunc?* Multum valet ad supercilium ponendum, habere parem; plurimum autem videre superiorem. Sed non victa est vis Milonis ab homine tantum, superata est & ab arbore. *Viribus ille*

Confusus perijt admirandisq; lacertis.

Ita adeo ipsa illi exitio fuit firmitatis suæ confidentia. Gellium audiamus. *Milo*, inquit, *Crotoniensis athleta illustris, quem in chronicis scriptum est, Olympiade prima coronatum esse, exitum vitæ habuit miserandum & mirandum. Cùm jam natu grandis artem athleticam desisset, iterq; faceret forte solus in locis Italie siluestribus; quercum vidit proximè viam patulis in parte media ramis hiantem. Tum experiri, credo, etiam tunc volens, an vlla sibi reliqua vires adessent, immisis in cauernas arboris digitis, diducere, & rescindere quercum conatus est, ac mediam quidem partem discidit, diuellitq;. Quercus autem in duas diducta partes, cùm ille quasi perfectò, quod erat connixus, manus laxasset, cessante vi, redyt in naturam: manibusq; eius retentis inclusisq;, stricta denuo & cohesa dilacerandum hominem feris præbuit. Quàm bene huic dictum fuisset? Fortior a te ne scrutatus fueris.* Tttt 3 Quem-

Idem Crilius
lib. 11. c. 69.

Iuuen Satyr.
10.

A Gell. l. 14.
Noct. c. 16.

Eccli. 3. 22.